

Sygn. akt II CSK 312/17

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa J.R.Ś.
przeciwko Bankowi [...] Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 28 września 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

**2) przyznaje adwokat K.C. od Skarbu Państwa Sądowi
Apelacyjnego w [...] kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset)
złotych, powiększoną o należny podatek VAT, z tytułu
wynagrodzenia częściowego za udzielenie powodowi
nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 września 2016 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda J.R.Ś. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 16 marca 2016 r., którym oddalone zostało powództwo o zadośćuczynienie dla powoda od pozwanego Banku [...] spółka akcyjna w W.. Oddalił również zażalenie na rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu. Oddalając apelację Sąd drugiej instancji przyjął ustalenia Sądu Okręgowego, ocenę dowodów i dokonaną ocenę prawną. Podstawą rozstrzygnięcia sprawy był brak dowiedzenia przesłanki naruszenia dobra osobistego powoda przez pozwanego Bank, co z kolei stanowiło podstawę dochodzonych roszczeń.

W skardze kasacyjnej ustanowiony z urzędu pełnomocnik powoda zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 443 k.c. przez jego niezastosowanie, w sytuacji, gdy w sprawie zachodzi odpowiedzialność deliktowa pozwanego za szkodę i krzywdę wyrządzoną powodowi nienależytym wykonaniem zobowiązania przez bank, które stanowi winę w rozumieniu art. 415 k.c. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 890 § 1 k.p.c. oraz art. 378 § 1 w związku z art. 382 k.p.c., ewentualnie naruszenie art. 386 § 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398¹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik powoda ustanowiony z urzędu powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ze względu na oczywistą zasadność skargi, wynikającą z naruszenia przez zaskarżony wyrok, w sposób ewidentny wskazanych w skardze przepisów prawa, co wskazuje na nieprawidłową kontrolę apelacyjną Sądu drugiej instancji.

Formułując wniosek pełnomocnik skarżącego nie zauważył ani art. 398⁴ § 2 k.p.c., ani bogatego, znanego i ustabilizowanego stanowiska orzecznictwa oraz doktryny odnośnie do obowiązku sporządzenia odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz treści tego wniosku. W sytuacji opierania wniosku na oczywistej zasadności wniesienia skargi kasacyjnej należało

w profesjonalnym wywodzie wykazać, na czym polega ta oczywistość, tak, aby bez dokonywania szczegółowej analizy przepisów przeciętny prawnik dostrzegł naruszenie prawa przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia, które spowodowało wadliwe rozstrzygnięcie sprawy.

W jednozdaniowym stwierdzeniu skarżącego nie znalazł się żaden wywód prawny, poza zapewnieniem o swojej racji. Nie ma nawet we wniosku odwołania się do przepisów, które rażąco miałyby być naruszone w orzeczeniu, zwłaszcza przepisów o naruszeniu dóbr osobistych, włącznie ze wskazaniem naruszonego dobra, które Sąd Apelacyjny wywiódł z uzasadnienia apelacji, ale nie uczynił już tego skarżący. Odnosi się to także do krzywdy powoda, której doznania zakwestionował Sąd drugiej instancji i to w takich rozmiarach, że uzasadniałoby to żądanie jednego miliona złotych zadośćuczynienia.

Uzasadnienie zarzutów skargi kasacyjnej nie może zastąpić uzasadnienia wniosku, gdyż na etapie tzw. przedsądu nie podlega ocenie merytoryczna zasadność wniesienia skargi kasacyjnej, tylko wykazanie jednej z przyczyn, określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W tych okolicznościach wniosek pełnomocnika jako niespełniający warunków prawnych określonych w powołanym przepisie i będący na granicy odrzucenia skargi sprawia, że skarga nie może zostać przyjęta do rozpoznania.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 4 ust. 1, § 8 pkt 7 oraz § 16 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 171).